

Lluís Bonet, un capellà per tots

Dc, 6/06/2018 per Catalunya Religió

(CR) **Lluís Bonet**, antic rector de la parròquia de Sant Cristòfor, ha estat guardonat amb la medalla al mèrit ecumènic, lliurada per Cristians per Terrassa per la seva tasca ecumènica amb diferents comunitats religioses en el barri de Ca n'Anglada de la ciutat. El lliurement del premi ha anat precedit de la glossa de l'antic vicari de Bonet a la parròquia egarenca, **Josep M. Font**, que reproduïm íntegrament. Actualment Bonet és rector de la Sagrada Família. L'acte va celebrar-se el 25 de maig i va comptar amb la presència d'Enric Vendrell, director general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya.

Glossa de Lluís Bonet i Armengol (Barcelona, 1931) en el lliurament de la Medalla al Mèrit Ecumènic

Josep Maria Font

Lluís Bonet i Armengol va ser tant popular a Terrassa que ja sabeu tots que el casinet de l'Espardenya, amb els vots de la ciutadania, el van proclamar capgròs de l'any en la Festa Major del 1993, sens dubte una mostra de la simpatia popular que es va guanyar entre els terrassencs. Ell ho va acceptar amb la senzillesa, l'agraïment i el somriure que el caracteritzen. Per sempre més el tindrem entre nosaltres, sobretot a la Festa Major.

Vaig conèixer al Lluís a les darreries del 1974, quan els superiors del Seminari Conciliar de Barcelona, van creure que era persona, de tota confiança, que hem podia ajudar en el meu camí cap al servei eclesial. Va arribar a Terrassa, a la parròquia de Sant Cristòfor, el Dimecres de Cendra del 1974. Jo sabia d'ell però en sabia poques coses, les suficients però perquè m'agradés la proposta i em va semblar que m'hi trobaria bé: venia de l'Escoltisme d'**Antoni Batlle**, tenia un esperit de servei a l'Església sense límits, conciliar -del Concili Vaticà II-, fill d'una família amb fortes arrels al país, senzill en el fons i en les formes. En fi un referent per a mi que a més satisfia el meu engatjament a Terrassa, la ciutat que m'ha vist

néixer i créixer i a la qual estava i estic estretament vinculat. Teníem punts de vista coincidents, malgrat la diferència òbvia de l'edat, i en les converses prèvies aviat ens vam entendre.

Al seu costat doncs hi vaig conviure 14 anys, en el dia a dia; després encara ho vam allargar uns anys més trobant-nos a dinar gairebé a diari amb una colla de capellans, amb qui vam crear i compartir forts vincles humans i eclesials.

Una època d'or en el clergat de Terrassa

Penso que vaig tenir la sort de viure una època d'or entre el clergat de Terrassa. En Lluís és d'aquells homes que mai no apaga el ble que vacil·la, a qui li va tocar pacificar i reconstruir una comunitat parroquial i una església local que havia patit anys de divisió, per l'aplicació del Concili i també dels creixents moviments socials i polítics dels anys inicials de recuperació democràtica –el dictador va morir el novembre del 1975.

Una part petita però significativa de l'església amb el suport actiu dels seus capellans, havia donat recer i cobertura als moviments socials i polítics d'aquells darrers anys acollint-los a l'ombra dels campanars, que era un espai de llibertat vigilada, diguem-ho també. Una altra part de la clerecia es va encasellar en l'estil més tradicional i això havia provocat enfrontaments entre el clergat i alguns cristians també més tradicionals. En Lluís Bonet, pel seu estil i saber fer era la persona acceptada per tots que podia recosir la situació. Es va fer un tip d'escoltar i seguir acollint als qui tenien menys seguretats i més risc social i polític. Enfront, les persones més conservadores li retreien el seu fer i això li va comportar també un seguit de patiments que va superar, amb paciència, diàleg i pregària.

Recordo la visita que vam fer junts als treballadors concentrats pel tancament de Fontanals. Recordo l'acolliment a la rectoria, setmana rere setmana, de l'Assemblea de Treballadors per un Habitatge Digne; recordo també els trets als pisos de Vilardell quan la policia en aquells anys es va enfrontar en un intent d'ocupar-los per part d'aquesta Assemblea, pisos que restaven acabats i tancats, com tants d'altres que avui trobem a Terrassa. Hem avançat poc en polítiques socials i hem augmentat el nombre de pobres, d'exclusos i de pisos buits.

Reconstrucció d'una església

En Lluís va encarrilar un munt d'activitats i iniciatives pastorals, sempre escoltant, deixant parlar i orientant el que més s'apropava a l'Evangeli; creant estructures més o menys sòlides de reconstrucció d'una església, més compromesa de veritat, amb el món. Avui seguint a Francesc, el bisbe de Roma, en diríem “una església en sortida” en la qual es tracta més d'escoltar el món per descobrir-hi, tal com intentava fer el Lluís, l'afany de Veritat i Justícia, que no pas anar a convertir-los doctrinalment. En aquells anys es van crear els Consells Parroquials, el Consell Arxiprestal, després la Vicaria Episcopal que va encapçalar com a primer servidor, la Zona Pastoral Terrassa, la Catequesi per a persones amb disminucions psíquiques amb seu a la parròquia de Sant Cristòfor, l'Assemblea del Poble de Déu del 1978 al 1980 talment un autèntic parlament al si de l'església local, també el suport i empenta a l'ecumenisme, que ja existia des de finals dels anys 60, amb trobades festives, reflexives, de pregària, etc.

Recordo que va fer un viatge a Centre Amèrica, amb d'altres capellans acomboiats

per **Josep M. Cunill**, per conèixer aquelles realitats revolucionàries fonamentades en el cristianisme a partir de la “teologia de l’alliberament”. Allà van viure el retorn a casa de refugiats guatemalencs celebrant-ho a la llum de la fe; els va impactar el seu pacifisme, la seva fe, els seus cants i accions de gràcies, la seva esperança evangèlica vital, sense màscares de cap mena. Recordeu les imatges de refugiats que sovintejadament ens passen als telenotícies. Quin impacte i mal d’estómac en veure-les!

La unitat dels cristians

L’ecumenisme a Terrassa no és nou. Ve de lluny, més de 50 anys.

Aquí s’escau recordar ara els esforços a favor de la unitat de les esglésies. Hi va haver un crescendo: primer pregàvem pels germans separats, després per la unitat dels cristians. A la Parròquia de la Sagrada Família, la de Terrassa, a on hi vaig ser llargs anys, ja manteníem amistat amb en **Daniel Pujol** de qui en conservo molt bon record. No vull oblidar uns actes organitzats a l’església Evangèlica de Ca n’Aurell amb el pastor gallec **Eduardo Souto Copeiro** i el capellà **Damià Sánchez-Bustamante i Pàez** amb motiu de l’assassinat de **Martin Luther King** -qui per cert va transgredir la llei. Més tard, als anys vuitanta, Setmanes de Pregària Cristiana Unida a Terrassa, a parròquies, a esglésies evangèliques i d’altres esglésies que ja hi havia a la ciutat. El 1983 amb motiu del Vè Centenari del naixement de **Luther**, i des de la fidelitat i convenciment de la necessària unitat, les bases laiques i del clergat van organitzar conferències en què hi van participar: el pastor **Asenjo Moreno**, el sociòleg **Salvador Cardús**, el pastor luterà **Wolfgang Wähling**, el secretari executiu de la Comissió de Defensa Evangèlica **Josep Cardona**, el pastor de l’Església Evangèlica Espanyola **Enric Capó**, el cònsul general d’Alemanya i Lluís Bonet que era el Vicari Episcopal... Es va fer una exposició, al Centre Cultural Terrassa, en la que hi van col·laborar nogensmenys que onze entitats locals i de fora ciutat.

A la Parròquia de Sant Cristòfor vam organitzar, per als joves i per Pasqua, una anada a la comunitat ecumènica de Taizé amb una notable participació. L’impacte de les celebracions i els nombrosos grups d’arreu del món que hi havia, ens va emocionar a tots.

La unitat anava fent forat, els cants recitatius i llargament repetitius a l’estil de les pregàries orientals ens hi ajudaven i tots anàvem assimilant la Unitat desitjada que trencava les fronteres de les diferents esglésies. Les cartes de Taizé, del germà Roger i l’aplicació del Concili Vaticà II, ens empenyien a fer església en majúscules. **Pau VI** hi va tenir un important paper, va obrir-ne el camí, amb suor i llàgrimes, sovint a causa de la incomprensió dels de dins.

A peu amunt i avall

Pastoralment en Lluís també va trencar motlles. Enyoro, en la litúrgia catòlica, la senzillesa en el vestir: en les celebracions, els seus ornaments habituals eren alba i estola dels colors litúrgics, sense cap color o símbol espuri. Ni collet, ni sotanes, a peu amunt i avall, sense cotxe. Sempre deia, jo no en tinc de cotxe, els tinc tots perquè sempre hi ha algú ben disposat a acompanyar-me. Un dia pel seu sant, la comunitat parroquial li va regalar un “Vespino” amb el que va fer molts i molts kilòmetres no només per Terrassa sinó també per tota la geografia catalana; el

recordo pujant a la Rectoria de la Selva (al Solsonès), 100 kilòmetres d'anada i cent de tornada, els darrers 15 kilòmetres per una pista forestal infernal, per tal de visitar-nos a les colònies. I d'aquestes facècies, n'hi ha moltes més.

Recordo i enyoro també el tracte amb els feligresos que participaven excepcionalment a la comunitat: pel bateig, pel casament, per l'enterrament. Havíem establert una mena de protocol per l'acolliment, alhora exigent i responsable, tot ajudant-los a descobrir el valor dels signes de pertinença eclesial. La visita a totes les famílies que tenien un difunt els sorprenia per la seva humana solidaritat. La visita, continuada en el temps, als malalts a casa o als hospitals era enormement agraïda. Anar a dinar els diumenges a casa d'una família senzilla i humil del barri era habitual. Tenir el capellà, els capellans a dinar a casa era per a ells una deferència que estimaven perquè alhora se sentien estimats i tinguts en compte. La benedicció de la taula i dels presents era el ritus inicial de l'àpat acollit per les famílies amb respecte. Nosaltres també ens sentíem estimats.

L'economia parroquial va ser posada en mans de feligresos responsables, que portaven la comptabilitat. Els diumenges al vespre acabada la missa vespertina dues feligreses, la Maria i la Quima, totes dues al Cel, ajudaven a comptar les almoines i l'endemà la Maria les ingressava a la caixa corresponent. Un exercici de transparència total. Per principi no acceptàvem mai cap donatiu en mà, els adreçàvem sempre a les bústies de l'Església on, un rètol manuscrit a l'estil del Lluís deia "Que la mà dreta no sàpiga que fa l'esquerra".

El foment de tota mena de grups de catequesi tant de joves com de persones grans, cadascun amb les seves diferències, va vincular i unir els diferents grups, que dos cops l'any ens trobàvem en assemblea per debatre programes d'acció parroquial.

Amb els capellans

Les trobades amb els capellans eren diverses i estables: un cop al trimestre, un dissabte al matí, ens trobàvem per reflexionar i compartir. Hi anàvem tots, si res no ho impedia. Els divendres dinàvem junts els de l'Arxiprestat i recorriem les diferents parròquies. Cada quinze dies, els diumenges al vespre, fèiem un pa amb tomàquet també anant a les diferents parròquies on érem acollits per **Joaquim Lluverol, Joan Bagué, Joan Busquets, Pere Corbera, Josep M. Bardés**, tots al Cel; i, encara entre nosaltres per la gràcia de Déu, **Andreu Pascual, Joan Soler, Josep M. Domingo, Lluís Bonet, Manuel Ametller** i alguns altres. Entre setmana ens trobàvem a dinar a la Sagrada Família. Va ser tanta l'amistat i companyonia que es va crear en totes aquestes trobades que, per això he dit i repeteixo que aquella va ser per a mi una època d'or a Terrassa, venint d'on veníem que era d'un cert clerical individualisme. Aquestes trobades van ser un suport fora mida per a tots els capellans, una comunió que va donar els seus fruits.

Amb en Lluís, ho he dit en començar, m'hi vaig trobar molt ben acollit. Cadascú tenia el seu rol, jo amb algun plus de permissivitat per allò de ser el jove, i ell el de rector de la comunitat. Sempre em va donar suport en les múltiples activitats que hi vaig dur a terme, sobretot amb la gent jove, amb els pares amb qui hi mantenia un diàleg franc i vam crear alguns grups de catequesi i suport a l'Esplai, a la casa de colònies, etc. A la parròquia en aquells anys hi vaig donar tota la meva vitalitat, en els que potser van ser els anys més fructífers de la meva vida, sobretot per l'edat. Vaig rebre molt i vaig aprendre més encara de moltes persones de la

comunitat.

Una església i una religió que relliga

L'església es va comprometre més amb les aspiracions socials del món, dels pobres, etc. i molts joves i no tant joves van entendre i abraçar confiadament el repte social que emana de Jesucrist. Una religió que relligava, potser com no ho ha tornat a fer, llevat dels darrers anys amb Francesc - el bisbe de Roma, com li agrada descriure's a si mateix- el bisbe de la paraula i el gest, que no passa desapercebut per ningú, que ofereix i malda per impulsar una nova manera de fer i ser església, malgrat els embats interns que rep, que rebem, encara massa sovint, i parlo de l'església catòlica, la meua. La resistència curial i perversa de salvaguarda dels privilegis, irresponsable i pecadora, com deia Sant Agustí més sonorament, ens fa patir a tots i ens esperona encara més a la resistència sempre pacífica però persistent.

Ens hi han acompanyat homes clau: **Leónidas Proaño, Helder Cámara, Óscar Romero, Jacques Gaillot**, el català **Pere Casaldàliga** i tants i tants d'altres; més a prop, a Espanya, **Alberto Iniesta**, el mateix **Vicent Enrique Tarancon, Antonio Añoveros**, i a Catalunya i en la història més recent, els mossens **Pere Llumà**, Antoni Batlle, **Joan Batlles**, els bisbes **Joan Carrera, Ramon Buxarrais**, abats i monjos de Montserrat i Poblet... que han esdevingut fars per no naufragar en la maregassa eclesial i nacional. Vius encara: **Jaume Patrici Sayrach** i d'altres potser mediàticament poc coneguts, com el mateix Lluís Bonet, que en l'anonimat, fan el servei pastoral quotidià, patint i lluitant, sovint sols, però navegants encara en mig de les estructures de poder, massa despertes encara.

Aquests pocs capellans, esforçats i socialment compromesos, pregunten i pateixen, amb el poble i ho fan sensibilitzats pel desig i el convenciment que tots hem d'implicar-nos en la construcció d'una església i un món més lliure, fraternal i just, d'acord als ensenyaments de Jesucrist; mentre, les cúpules eclesials del país, amb comptades excepcions, interpreten políticament i interessada la mateixa doctrina social de l'església, en una concepció conservadora, còmplice i gens democràtica per l'avui del país i dels seus homes i dones, dels més vulnerables i exclosos massa sovint per la "sacrosanta" llei. Aquestes cúpules eclesials viuen d'esquena a tots aquests signes dels temps, que la post-veritat anomena, rebel·lió, sedició, tumults i que tant patiment porta a les famílies dels presos polítics i els exiliats.

El compromís de tots els cristians

Vaig acabant i permeteu-me que m'adreci ara a l'Associació Cristiana per Terrassa creada el 2010 i que des del 2013 ve lliurant aquesta Medalla al Mèrit Ecumènic, que en Lluís lluirà amb honor i discreció. He fet bàsicament referència a l'Església catòlica, és la meua, la que conec, la que em va acollir to just acabat de néixer, la que em va transmetre i ajudar a créixer en innumbrables valors i a la que em sento vinculat tot i ser-ne crític. També anhelo la Unitat de tots els cristians, i el compromís de la vostra Associació i el de totes les esglésies que la formen, en el delicat moment històric que viu el país. En solidaritat amb el poble, tot el poble, no només una part. **Martin Luther King** que, com Jesucrist, va desobeir la llei, deia "no recordarem tant els insults dels nostres enemics com els silencis dels nostres amics".

I cito ara **David Jou**, el poeta de la recerca de Déu, de la Veritat: ..."Ningú pot

restar mut davant la intransigència, la mentida, la violència i represàlia que han dut a un retrocés considerable de l'exercici dels drets humans. Cal lamentar-ho des del fons de l'ànima"... "No s'hi val l'abstenció amb l'argument de la llei. De fet, potser el noranta per cent dels crims i del dolor de la història vénen de lleis indignes –o interpretacions indignes de les lleis- que han proporcionat cobertura a l'esclavitud, la conquesta, l'explotació, l'espoli, el genocidi, la discriminació, la desigualtat, l'armamentisme, l'arraconament de la dona, l'homofòbia. Naturalment, els beneficiats per aquestes lleis han insistit sempre en la necessitat d'un respecte escrupolós a la llei com a principi fonamental de la convivència, i s'han resistit per tots els mitjans que han tingut a l'abast –exèrcits, policies, presons, tribunals, difamacions, calúmnies- a canviar-les". I Quim Torra, el president i primer servidor del nostre país, ens diu "La neutralitat en un sistema de violències és sempre immoral, una abdicació".

Movem-nos

I vaig acabant, practiquem les Benaurances, no ens quedem només en la seva lectura i recitació. Preguem amb els salms 94, 109 i tots aquells textos que més ens ajudin a ser coherents, a ser de veritat fills de Déu i germans dels tots els nostres congèneres. Com diu el filòsof **Josep M. Esquirol**, movem-nos ni que sigui mig pam per escoltar, per avançar, per anar endavant vers un desig de Vida en majúscules; fem-ho amb passió, amb anhel, agraïment i generositat, amb tendresa i sobretot estimant.

Després de vint-i-set anys d'haver deixat el meu servei com a capellà a l'Església Catòlica continua encara l'amistat amb molts feligresos i estem contents quan ens trobem i recordem els temps i les facècies que plegats hem viscut. Darrerament ens veiem massa poc, però quan ens trobem, tant amb els feligresos com amb els companys capellans d'aquells anys, quan les agendes quadren, cosa gens fàcil, esclata una gran alegria en els nostres cors que a tots ens complau i que celebrem joiósament, com ara mateix estem fent.

I permeteu-me acabar amb una confessió. No és massa normal que un ex capellà rebi l'encàrrec d'adreçar-se a cristians com els qui avui sou aquí, i menys quan els cànons no només no ho faciliten sinó que ho desaconsellen. Per tant, gràcies de veritat per la confiança i a tot vosaltres per escoltar-me. Espero, amb el meu estil i compromís, haver respost a la confiança que m'heu fet i no haver ferit ningú, amb les meves lliures expressions, res més lluny de la meva voluntat.

No oblidaré moltes coses d'aquells anys: les explicacions que, sortint de les nocturnes reunions de la Parròquia i tot mirant el cel, em feies de les constel·lacions celestes. Vam arribar a editar, per a recaptar fons per al Grup de Colònies, un Planisferi Celeste-Hemisferi amb dibuixos de l'**Anna Clariana** i explicacions teves. Tampoc les lliçons gaudinianes, la teva reverència a la família. Recordo que feies de "negre" –era el teu treball manual-- quan les obligacions pastorals t'ho permetien i cercaves documents que transcrivies i redactaves en treballs que després un altre signava. Podria seguir, però potser no t'agradaria i tampoc cal dir-ho tot, ara però de ben segur que ja dec haver esgotat el temps.

Lluís gràcies , una abraçada i fins sempre.